

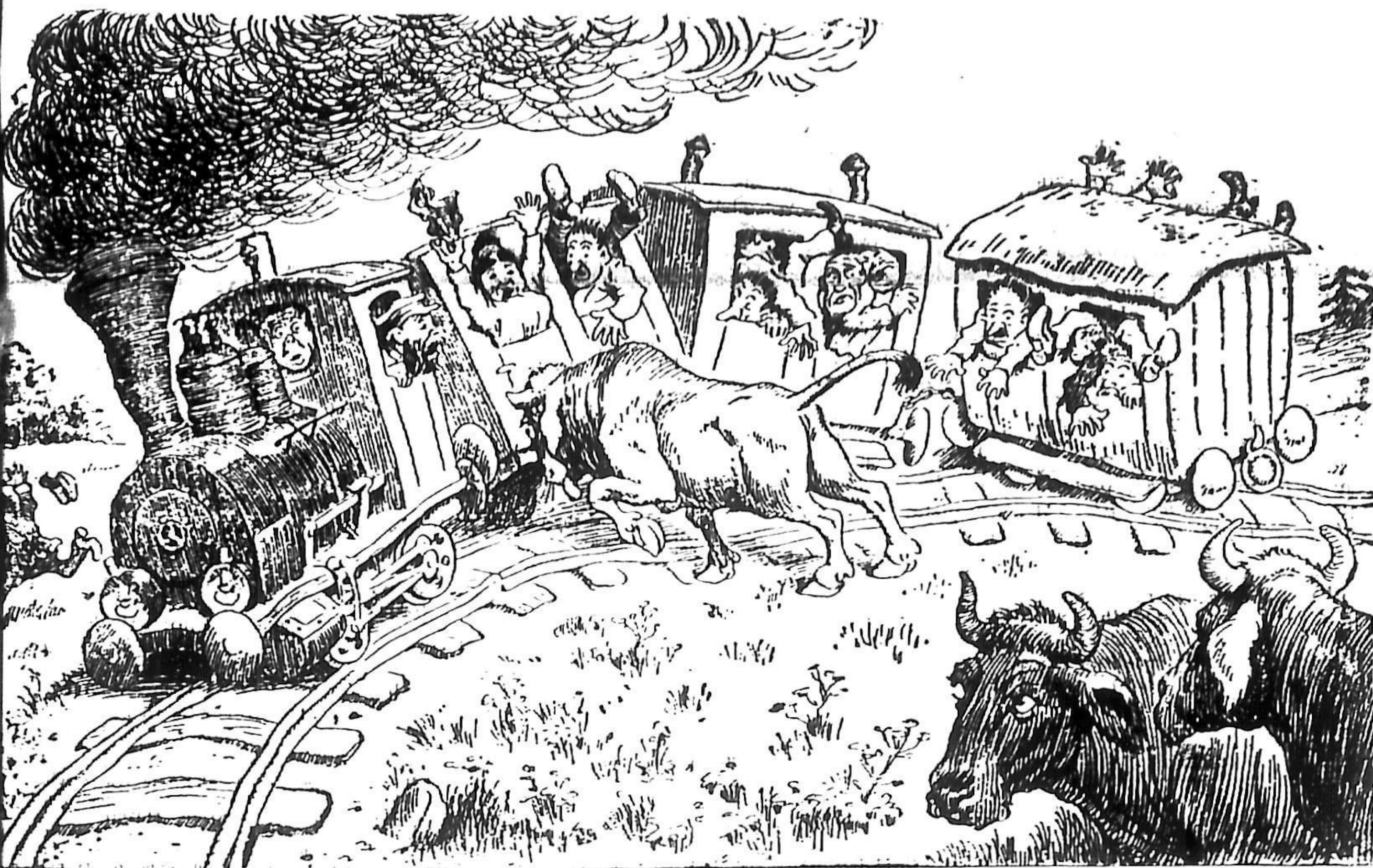
Kaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnitvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. rednik France Podberšič. — Cena oglasov: 1 milimeter visočine s širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vsa, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 45 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto III.

GORICA, dne 1. maja 1924

št. 13.

Večje mogoče pač ni nesreče - kot če „kofemaln“ tak le te vleče.

Naj bo Kamnik, naj Vipava,
vsaka njiva, zelnik vsak
se s hlaponom že ponaša,
v sklednji grm že vozi vlak.

Res, ni nagla voznja taka,
res jo zraven tudi to:
se počasi daleč pride,
si doma še pred nočjo.

Če pa kam zares mudi se,
šel ne boš na vlak, se vé,
peš na pot se brž pripravi,
saj zato imaš noge.

Če se voziš in sedeti
za mal čas se ti ne zdi,
lahko peš se s strojevodjo
človek zdaj razgovori.

A ne misli, dragi bralec,
da nesreč ni tu prav nič,
naj je stvar tako nedolžna,
ima prste vmes hudič.

To se zadnjč je zgodilo
— še pretresa strah kosti
Kaj je bilo pri Vipavi?
Ne, pri Kamniku, se zdi.

Mirno v vlaku smo sedeli
vlak pa je čez travnik šel,
tam kjer je voliček hudi
svojo kravjo družbo imel.

Oh, naenkrat — poslušajte —
vol v hlapon se zapodí.
Iz strahu smo vsi zavpili,
vsem pretreslo je kosti.

To pač bila najstrašnejša
je minitá vseli minút.
Še sedaj telo zgrozi se,
še spomin nato je krut.

Pepo naš je fajfo zgubil,
Ančka je zgubila zob,
tukaj praska, tamkaj praska,
vsi ležali smo kot snop.

Kaj nam zdaj je za storiti,
vpili smo od bolečin,
kakor erknjen konj je ležal
sredi trave »kavni mlina«.

Kaj čez noč naj tu stojimo?
Šli snito raje peš, sevé.
Čudno čutilo, prišli prej
smo domov za uri dve!

Gorica, 1. maja.

Pravijo, da bodo prvega maja praznovali v vseh onih obratih, kjer bo to »možno«, in bo praznoval vsak »delavec«, ki bo to mogel, in kadar bo mogel.

Tako bo, na primer Tone Pantakon štrajkal v obratu svoje stare, ko pride z dela in ne bo hotel »kojeto« mleti. Iz tega incidenta (tu se bo namreč izkazalo, da je njegova »stara odločno na strani fistih, ki nočejo praznovati prvega maja), iz tega incidenta se bo namreč izcimil prvomajniški govor, ki se na prostem »z ozirom na razmere« ni vršil. Ta govor bo potekel približno takole:

»Danes je prvi majnik, praznik vsega delavstva in v ta znak, naj delo po vseh obratih počiva, naj se ne dobi med nami izdajice ali zajca, ki bi se upal na ta dan migniti z mezincem«.

Medklic: »Ali je »kafemalna« kaka fabrika?»

Govornik: »Tiho, prosim. Ne motite. Ne skrunite naših zahtev. Ne vftikajte svojih umazanih prstov v najsvetejšo, kar je v našem srcu«.

Medklic: »Ti bom pokazala umazane prste«.

V govornikovo glavo je priletela manganela v obliki kuharice. Nastala je splošna zmeda. Shod je bil razbit. Ker je govornik nekaj ugovarjal, je moral iti na majniški izlet skozi vrata. Se le, ko se je nadihal svežega zraka, je smel priti zopet v kuhinjo. Zdaj se je vršil majniški spreved iz kuhinje v spalnice, njegova stara je šla naprej in je nesla luč.

Tone Pantakon je bil ginjen od veselja, da je ta praznik potekel brez posebnih incidentov. Sklenil je, da izvrši revolucijo, kakor hitro dobi dovolj poguma, a nikoli ne v navzočnosti svoje »stare«.

Mi smo dobili za prvi maj veselo vest, da so Afrikanci dobili šole v svojem jeziku. Minister Gentile je bil to pot »navadno prijazen, res pravi gentile«. To nas veseli tembolj, ker vidimo, kako je vlada pravična nasproti kulturnim narodom.

Kadar bomo pri nas toliko napredovali (in hvala Bogu, da smo, kar se tiče napredka, že zelo daleč v tej smeri), da bomo pozabili brati in pisati, da bomo (vsled mizerije) nagi hodili kot Afrikanci, pobijali ljudi, tedaj bo nam tudi dodeljena šola v materinem jeziku, ljudska in srednja, ki bo popolnoma enakopravna s šolo, ki jo imajo danes srečni Afrikanci.

Čuk.

PRIZNANJE.

Pred poroko se je vrgla nevesta jokajoča v naročje svojega ženina in zašepetala:

»Jaz ti moram nekaj priznati, jaz imam — ponarejene zobe.«

»Saj to ni nič hudega. Saj to sem vedel že davno.«

»Toda še niso plačani.«

CAROVNIK.

»In zdaj prosim Vašo uro, gospod; naredil bom, da bo izginila in jo bom zopet pričaral nazaj.«

»Izginila mi je že včeraj v tramvaju, ostaja Vam samo, da jo pričarate nazaj.«

CAS JE.

»Zdaj se pa moraš zbuditi, moj dragi; skrajni čas je, da popiješ spalni prasek.«

TAKO SE GOVORI.

»Dragi gospod, predno vam odgovorim na Vašo snubitev, Vam moram povedati, da nočem biti poročena radi denarja. Zato sem svojo doto odstojila v prid svoje sestre.«

»Ali smem vprašati, ali je Vaša sestra že zaročena, ali je še prosta?»

SLIKAR.

Slikar. »To je najboljša slika, kar sem jih kdaj naredil.«

Kritik. Le nikari ne izgubite poguma, mladi mož.«

VPRAŠANJE.

»Ali hočeš imeti malo torbic, ata?»

»Ne, dragi sinček.«

»Pa ti mene vprašaj, dragi papá!»

POSTEN.

»Če dobiš na cesti denarnico z veliko vsoto denarja, ali bi jo dal lastniku nazaj?»

»Če hočem biti pošten: ne!»

SKRBL.

»Ali ti mož kdaj pripoveduje o njegovih službenih skrbeh.«

»Vselej, kadar hočem od njega novo obleko.«

IZ ŽIVLJENJA

UMETNIKOV.

Nekega komponista so v gledališču izžvižgali. Prijatelj se mu približa in mu reče: »Ena tolažba ti pa vendar ostane: vsaj tvoje glasbe niso izžvižgali.« Ker je bil namreč vse prepisal.

V francoskem mestu Marseille je pol tenorist v Heroldovem »Dvoboju«. Izpel je bil ravno prvo kitico, koje konec se je glasil: Vendar enkrat pridem v to ogromno mesto — ko se oglasi močan glas v občinstvu: »Pa ne boš dolgo pri nas ostal, ljubi moj!»

ZALITEV.

Med dnevnim koncertom v zdravilišču. Gospod se nagne k sosedu, tiho: »Vsak dan se di gospa z velikim klobukom ravno pred nama.«

Gospa (strupeno): Toda, prosim, vsak dan z drugim ...

Kje je deklica ?

»Le pridi sem, moj Jožek, pokliče mama ga, povej mi po pravici, kje Anka se igra?»

»Ne vem, prav res ne, mama, jo nisem videl že, odkar sem šel na travnik; saj tu nahaja se.«

»Tu ni je, dragi Jožek, ne vem, kje je sedaj. Pomagaj pa vsaj malo mi jo iskati vsaj.«

»Da le je niso vzeli, cigani in kdo drug. Po mestu zdaj se klati ta — oni potepuh.«

»Ne boj se, kajti če je pač ne dobimo mi, poprosimo pač Čuka prijazne pomoči.«

Zato na delo, dragi, kdo preje jo dobi? Da bo vesela mati, da najdena bo hči.

Kdo pa po pošti pošlje nam zraven pet še lir, dobil bo lepo knjigo, v nji: »Doktor Zober.« »Tu gomir.«

Da knjiga je debela povemo samo to, strani dyanajst je v knjigi in zraven še dve sto.

LISTEK.

10

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

Konfuzelj ni imel nič proti temu in natak je nato res prinesel dva litra meste enega.

Ko so popili, je voznik vnovič predlagal; naj pa še ženski dasta za enega. Poznalo se mu je, da ga rad srka.

Toda babnici ništa hoteli o tem nič ališati; še-le, ko se je oglašil Konfuzelj in jima rekel, da odplača tudi on polovico, ako ga naročiat, sta se udali, in prišel je nov liter.

Sedaj pa moramo iti, »sta zagodrnjali nato«, drugače se še opijemo in potem ne bomo mogli nikamor«.

Sicer sta pa imeli tudi prav, zakaj voznik je že bil precej vrtoglav. Konfuzelj pa tudi ni mogel več trditi, da ga nima pod kapo.

Voznik jima ni mogel nasprotovati, ker je bil plačan, in ker je čital Konfuzelju v očeh, da se mudi tudi njemu.

Napregel je tedaj in naložil ter

povezal jerbas z bicikljem vred na voz.

Nato so se posedli še vsi štirje in odrinili.

Voznik je podil konja nad vse naglo, tako, da sta ga začeli prositi ženski, naj za božjo voljo ne dela tako, vsaj po mestu ne, da se ne zgodi kaka nesreča.

Toda voznik ju ni hotel poslušati, ampak smejal se jima je, ter v enomer vpil: »Kaj mislite, da ne vem, kaj delam, saj nisem pijan«.

»Dio, mio«, sta zdihovali branjevki, —

No, prišli so iz mesta brez nesreče. To je ženski tolažilo in ker ni bilo nobene nevarnosti več, da bi kam zaleteli, sta ga pustili, naj goni kakor hoče.

»Ali ste se tudi vi tako balie, vpraša voznik Konfuzelja, ko so dospeli na odprto cesto.

»Kaj še«, odgovori Konfuzelj »jaz se nisem bal ničesa, ker sem vajen konj in tudi vem, kako je treba voziti. Moj oče je imel tri konje. Večkrat sem moral tudi jaz z njim kaj voziti in tako sem se naučil in se jim privadil, da se sedaj ne bojim nobene več, tudi če bi se splasil ne«.

»Tako pa vendar ne znate voziti kakor jaz«, pobaha se Italijan. »Le pogledjte, pravi, vstane pokonci in pozone konja, da je tekel kot blisk. Ni trenil ni z nogami in stal je čvrsto, kakor bi ga bil kdo pribil na voz.«

»Tudi jaz se upam stati«, se pohvali Konfuzelj, hoteč preveriti voznika, da je še kdo drug na svetu, ki se kaj upa. Vino ga je bilo tako razvnelo, da ni nič pomišljal, kaj govori in dela, ampak hotel je, da mora veljati prav njegova.

»Ne verjamem«, se zasmije voznik in pravi: »Stavim steklenico konjaka, katerega popijemo v Trevižu, da padete kakor hitro vstanete.«

»Velja«, vsklikne Konfuzelj, vstane in prime za vajeti, voznik pa švigne z bičem po konju, da je poskočil in zdiral kakor besen.

Konfuzelj se je nekaj časa lovil in se hotel vzdržati, a ni se mogel, ampak še predno bi kdo sešel do pet, je že odletel nazaj in se vsedel ...

»O, mille diavoli,« zavpila je nena izmed branjevki.

Konfuzelj se namreč ni vsedel na svoje mesto, ko je padel, ampak v jerbas, kjer je imela ona babnica jajca.

»Se mi je zdelo, da se zgodi kaj takega«, je klepetala vsa iz sebe, po zabila je tudi na vso dostojnost in pričela naravnost rjoveti:

»Sedaj jih boš pa plačal, precej mi jih plačaj, trideset lir hočem imeti za nje, drugače bo druga pela.«

»Figo ti plačam in molči, pazila ti bila, pa bi se ne bilo nič zgodilo, ampak ti si mi nalašč podmaknila jerbas, da sem padel in zgubil konjak. Naj ti plača voznik.«

Voznik se je držal za trebuh od smeha; zdelo se mu je, kaj nastane iz tega prepira.

»Torej mi jih ne plačajš?«, kriknje zopet branjevka.

»Nikoli«, se odreže Konfuzelj.

»Pa jih boš!»

»Nikdar!»

»Še nocoj!»

»Nikdar, če ne boš molčala, v žem še tebe in jerbas z voza.«

»O, ti prekleški dedec, ti, se to pel da me boš; misliš, da se te bojim?»

Zadnje besede in še sonebno zalp kavanje od voznika je Konfuzelja tako razvnelo, da je hotel pograbit branjevko za vrat in ji vcepiti repekt kar na vozu.

PIKA MATLOV:

Ženitev pijanega Luka.

(Dalje.)

Dr. Finžgar, sluga in stražnik naglo vstopijo v ambulaterij.)

FINŽGAR: Saj ga ni več, kam je šel? O, ti kmetavzar, kakšno rešitev je napravil v mojem ambulateriju. In koliko škodol To ne morem tako pustiti; najti ga moram, da mi škodo poplača, ali ga pa dam zapreti. Ta kmečka zabloda. (Obrnjen proti mladeniču, ki sedi na stolu): Ali niste videli tu nekega kmeta?

MLADENIČ: O, da! Toda jo je takoj odkuril, ko sem mu dopovedal, do in kaj je ljubljanski stražnik.

FINŽGAR: In kaj je dejal?

MLADENIČ: Z Bogom, fantel! (Stražnik stopi naprej si ponosno rha dolge brke ter ošabno deklariira):

Jaz sem poklicana oblast tega glavnega mesta, ki nikdar ne izgreši in edno svojo dolžnost stori. Poklican sem bil, da tu nekoga aretiram, in ker sem pod prisego obljubil, da bom vedno zvesto služil mestu in domovini in zahtevo tudi vedno aretiram, moram tedaj vršiti svojo dolžnost. Ker pa onega drugega več, tedaj morate z menoj Vi, mladi mož, v mestni kuriji. Praznihi rok ne odidem. Oblasti je to vseno; eden ali drugi, samo, da se aretirata.

(Stopi k njemu): V imenu postave vas aretiram.

MLADENIČ: Za božjo voljo, kaj mi mislite! Jaz sem prišel tu sem...

STRAŽNIK: Ste prišli tu sem, da se srečno srečava in odkorakava na magistrat. Halol! Pojdiva.

MLADENIČ: Ampak lepo Vas prosim, saj to je zmotna. Pročestiram!

STRAŽNIK: Kaj, zmotna! Vi protestirate? Protestirati se ne sme več, er je prepovedano. In zmotna ni, ker e oblast nikdar ne zmoti; pojdiva.

(Dasi se mladenič brani, ga stražnik vleče ven. Za njima odide tudi Luka.)

FINŽGAR (ogledaje pobito posodo o pohištvo): Ti jehovina, surova ti! koliko škodo mi je napravil. Pri moji eri, da bi se izplačalo izslediti ga, in ošteno naklestiti.

(Na vratih se čuje trkanje).

FINŽGAR: Napreji! Ti gnjusoba ramna ti! Le pridi mi med pesti!

(Vstopi Rudolf): Meni to praviš, latjok; kaj sem ti pa storil?

FINŽGAR: O, pardon, Rudolf, ti? Veš, govoril sem sam s seboj. Si er pa, poglej tu naokoli, pa takoj boš edel zakaj sem se jezil.

RUDOLF: Kdo ti je tako razmetal roje strupe in protistrupe?

FINŽGAR: Neki Luka, ki je dejal, a je Svetlinov iz Gorenje vasi. Neki metavzar Boštjan ali Boštjanček.

RUDOLF: Kaj, Gorenjvas, Boštjan, Luka Svetlin — kaj mlatiš?

FINŽGAR: Tako nekako mi je povedal. Toda pustimo to v miru. Sedi pa povej mi kaj. Boš kmalu končal svoje študije?

RUDOLF: En izpit sem dovršil. Se den me čaka in potem sem končal.

FINŽGAR: Castitam ti! Kdaj se vrneš?

RUDOLF: Čez dva meseca. Toda tu bom jako malo časa; za par dni grem v Gor... nekam na kmete in potem na Bled.

FINŽGAR: Nekaj ti zastaja v grlu, a to me ne briga. To pripuščam tvoji levi strani, pa če je tudi tjakaj kaka lepota z doma ušla in te tamkaj čaka.

RUDOLF: Se motiš. Na Bledu imam drug posel. Toda povej mi rajše ti; si li že obogatel?

FINŽGAR: Beži, beži, obogatel da, so res časi v katerih se obogati, ko ti prihajajo capini in pomočje vse po tleh, kakor vidiš. Oh, da bi ga dobil v pesti!

RUDOLF: Kaj ga nisi imel?

FINŽGAR: Imel sem ga, toda tekel sem po stražnika in ko je ta prišel, mi je oni drugi ušel. (Nekdo trka.) Napreji!

(Starček prišepa z boso obvezano nogo.) Dober dan jim Bog daj, gospodje!

RUDOLF: Bog daj!

FINŽGAR: Vi ste si prišli nogo preobvezati kaj ne? Le sedite! (Prične iskati obveze in nadaljuje z Rudolfovom.) Vidiš, dragi prijatelj; take slike imam vsak dan v mojem ambulateriju.

RUDOLF: Zakaj pa ga nisi takoj skozi vrata loptnil?

(Starček debelo zajaje). Pri meni bi tako ne šlo. Vse kosti bi mu polomili. Ne ne pri meni bi ne šlo takol! Ti pa mi napravljaj jako slab utis. Zdi se mi, da si še človeka ne upaš prijeti.

FINŽGAR: O le čakaj! Saj bo kmalu v mojih pesteh. Oba ušesa mu požrežem!

(Starček misleč, da se menita o nje-mu, prestrašen pade na vse štiri in se skobaca skozi vrata na ulico.) Pomagajte, pomagajte, ljudje božji! Rezali

mi bodo ušesa — ušesa. Kosti mi bodo polomili in skozi vrata lopnili. Pomagajte!

(Finžgar in Rudolf stopita ven in se na vse grlo krohotata.)

RUDOLF: Čemu se pa tako derete, stari? Mar ste zblazneli ali kaj! Kdo Vam hoče kaj žaloga?

STARČEK: Vi, Vi se derete. Saj ste vendar zdravnik! Naščuvali náme.

FINŽGAR: Saj ni res, očka, po-menkovala sva se o nekem drugem človeku. Pridite notri, da Vas obve-žem, če ne pa pojdite, kamor Vam drago.

STARČEK (gre dalje): Saj tudi grem in Vi koga drugega dobite, da mu boate kosti lomili in ušesa por-zali. (Odidejo vsak na svojo stran.)

FINŽGAR (v sobi): Si že videl lju-di take vrste? Pa praviš, da bi ne godrnjal. In to se ti pripeti skoro vsak dan.

RUDOLF: Kaj se hoče, privaditi se treba, sprva res to težko gre, a zato treba potrpljenja.

FINŽGAR: Seveda — seveda! Ko ti pride kak potepuh, vse razbije in polomi, zahteva za to denar in vpis v krivo vero, moraš deti roke v žep, se sladko nasmejati in reči: prosim, pridite še. Lepe nasvete mi dajete; hvala ti!

RUDOLF: No, nehaš že vendar! Vedno vendar ni tako. Končaj in pri-di z menoj na kozarec vina da se kaj pomenuva, kajti v mojem želodcu že polhan zvoni.

FINŽGAR: O, saj lahko greva. Res je, da že dolgo časa nisva bila skupa, zato sva pa danes malo dalje. Pojdiva!

(Ko Finžgar in Rudolf zaprota vrata in sta na ulici jima pride nasproti Luka. Finžgar potegne v strahu Rudolfa nazaj v sobo, a Luka misleč, da je poleg Finžgarja policaj, se akri-

je za vogal, a tako, da se ga lahko vidi, da jih opazuje.)

RUDOLF: No, kako si se prestrašil, a prej si govoril, da mu boš ušesa porczal. Sedaj si pa pobegnil, kakor zajec iz zelnika.

FINŽGAR: No, to sem le tako dejal, v resnici se ga pa bojim. Mar nisi videl, kakšen je? Saj mu moraš dati mošnjo, ko ga ugledaš ali pa še ob pravem času pobegniti. To ti je hrust, ki se ga je za bati.

RUDOLF: Če je tako, potem spravljaš tudi mene v bojazen. Na-znani ga!

FINŽGAR: Kam?

RUDOLF: Na policijo!

FINŽGAR: Potem bi moral v Gorenjovas.

RUDOLF: V — — Gorenjo vas.

FINŽGAR: No da, od tamkaj je monda prišel.

RUDOLF (premišlja): Ti — jaz imam jutri tam opravka in poskrbim v tvojem imenu, da se ga kaznuje.

FINŽGAR2 Ali res? Pa, kaj te tja vleče, če smem vedeti. Saj meni vendar zaupaš. Tvoj prijatelj sem.

RUDOLF: No pojdiva sedaj, po-vean ti na potu. (Odideta vnovič na ulico in se vstavita pred vrati.)

Veš, a ne govori z nikomur. Zalju-bil sem se tam z revno, a pošteno in pridno deklico. In ni izključno, da jo tudi poročim, ko dovršim svoje študije. Tja grem tedaj in poleg tega, tudi tebe oavetim. Kako bo jutri ve-sela moja — Cilka!

LUKA (za skrivališčem dvigne ro-ki in obupno zastoka): Ča-č-cilka — ojoj! (Finžgar in Rudolf prestrašena zbežita v sobo.)

Konec drugega dejanja.

(Dalje prihodnjic.)

ZVIT DEČEK.

Pred sodnijo se je moral za govarjati krčmar, ki je bil obdolžen, da je točil ponarejeno vino.

»Jaz sem nedolžen, gospod predsednik, je dejal krčmar. Moj sin je pri igri slučajno vlij vodo v vino. Tam zadaj med poslušalki stoji. Kar vprašajte ga, boste videli, ali je res ali ne.«

V resnici se je približal neki deček sodnikov mizi. Očeto vsko ga je vprašal sodnik.

»Ali si res ti vlij vodo v vino?«

»Da, gospod sodnik, igral sem se s svojimi tovariši.«

»Kaj pa ste se igrali?«

»Vinske trgovce.«

Vse je planilo v smeh. Krčmar je bil oproščen. V svojem sinu je imel na vsak način dobrega, najboljšega naslednika.

ZVESTOMA.

»Moj Adolar, ali mi boš pa tudi zvest?«

»Seveda. Še vsaki sem bil zvest.«

Strogi učitelj.

Otroci so prišli voščiti učitelju za god in so mu prinesli tudi šopek cvetic.

Ko je mali Jožek deklamiral naučeno voščilo, ni vedel dalje.

UČITELJ. Nezadostno! Pojdite in učite se. Drugo leto pridite zopet!

Toda babnica je bila bolj hitra; z drugo pa ga je zgrabila za lase tako močno, da je kar zavpil.

»Coragio, coragio«, je sokolil voz-nik oba bojovníka.

Ubogi konfuzelj ni vedel, kaj naj stori: jeza ga je trla, sram ga je bilo, ker se mu je voznik smejal in bolelo ga je neznanako. Sicer pa, vleči koga tako neusmiljeno za lase in praskati, kakor je delala branjevka s Konfuzeljem, tudi ni karabodi; in Konfuzelj je imel popolnoma prav, da je bil jezen in da ga je bolelo.

»Nič ne pomagaj, rešiti se moram, drugače pomredim«, zdihne siromak v velikih bolečinah, zgrabi branjevko roko, ko ga je ta ravno hotela zopet pobožati z nohtmi po obrazu in jo vgrizne za palec, takoj nato ji prisoli še tako zaušnico, da se je blisla odmev vsaj dvesto korakov daleč.

Babnica je za hip osupnila in spustila nasprotnika, toda takoj je prišla zopet k zavesti in ga hotela pograbiti vnovič.

Ali Konfuzelj je to zapazil, zato se bliskoma umaknil z životom nazaj, tako da ga ni dosegla, pri tem

pa je zgubil ravnotežje in telebnil po glavi z voza na trdo cesto.

»Ben' fatta, ben' fatta«, sta se zakrohotali obe branjevki z voznikom vred, videč Konfuzeljevo smolo.

Konfuzelj se je tako pobil, da mu je prihajalo kar slabo. Vstal je počasi in hotel zopet na voz...

Toda tega ni mogel več storiti, ker je voznik kar meni nič, tebi nič pog-nal konja, da je dirjal kot blisk.

»Ferma, ferma«, je kričal Konfu-zelj, se la hichchleta, ejla, ferma, ferma«, a pomagalo ni nič.

V brezupnem strahu se je spotekel za vozom, kričeč v enomer, »ferma, ferma«.

Slednjič pa je opečal, sapa mu je pošla in na smrt truden se je moral ustaviti.

Zalostno je gledal za drdrajočim vozom; na katerem se je bliščalo njegovo lepo kolo; s hripavim glasom je kričal na pomoč in klical usmiljene ljudi, naj primejo tiste ro-parje, ki mu hočejo odpeljati njegovo tako lepo, ljubljeno kolo.

Toda nihče se ga ni usmilil, nihče ga ni videl; nikogar ni bilo ne blizu ne daleč, ki bi bil dvignil le meziniec v pomoč nesrečnemu Konfuzlju; le

luna, blede luna, ona luna, katere tako koketno sije, četudi nima svoje svetlobe; tista luna, katere je celo sam Konfuzelj v svojih mladih letih, ko je bil idealno zaljubljen, opeval in ji tožil svoje gorje, je mirno gledala in sijala na ta grozovit prizor. Solnce bi bilo gotovo mrknilo, ker je prepošteno in ne bi moglo gledati na tako nezasišano hudobijo...

Konfuzelj se je vrgel od žalosti in iz obupnosti na tla, jokal je kakor dete in se zvijal po cestnem prahu, dokler se ni privadil do toha in se zvrnil v jarek, ki je pa bil k sreči suh. Sirota ni niti zapazil kam je padel, tako hudo ga je pretresla ta nezgoda.

»Moje kolo, moje kolo, kam si ti prišlo, o jejš«, je tulil Konfuzelj brez tolažbe, brez vtche.

No »svaka sila do vremena«, pravijo bratje Hrvatje in »ogni bel ballo stufa« trde Italijani.

Eksperiment teh dveh izrekov se je pojavil in posrečil tudi na Konfuzlju.

Mož je tarnal in javkal dobri dve uri, toda slednjič ga je ohladal spamec in zaspal je trdno in dobro.

Ko se je zopet zbudil, je bilo solu-

ce že visoko na nebu, in njegovi zar-ki so svetili Konfuzlju naravnost v obraz.

Sprva se Konfuzelj niti ni mogel zavesti, kje je prav za prav.

Čudeč se si je ogledoval svojo naj-novejšo posteljo.

»Ecco il ubriacone, ubriacone«, so se smejali in pravili ljudje, ki so prihajali in odhajali mimo njega.

To ga je streglo in spomnilo na nezgodo, ki ga je doletela prejšnji večer.

In zopet se je Konfuzlju nakrme-žil obraz, in zopet je pričel mlo jo-kati.

Slednjič vstane in se odpravi na-zaj v Padovo, ovadit in sporočit po-liciji, kaj se mu je pripetilo.

Tam so vse natanko in »akurate« popisali in zapisali, kakor je Konfu-zelj poročal, potem so mu pa svetova-li, naj počaka nekaj dni v mestu, češ, morda se dotični ljudi dobé in z njimi tudi kolo; škoda, da ne vo, kako se pišejo in od kod so, so pomilovali gospodje policaji nesrečnega Konfuzlja... Obljubili so mu, da ta-koj obveste brzojavnim potom vso policijsko in orožniško črto od Pado-ve do Treviža.

Resnična dogodba.

Ko so fašisti začeli deliti ricinovo olje, je postal tudi neki stavbeni podjetnik fašist. Sreča ga prijatelj in ga vpraša: »Ti, vrl narodnjak, si postal fašist; povej mi, zakaj?«

»Zaradi olja«, mi odvrne podjetnik.

»Kakega olja?« ga vpraša začudeno prijatelj.

»Zaradi ricinovega olja!«

Prijatelj je bil še bolj začuden: »Zaradi ricinovega olja! Kako to? So li mari tudi tebe spurgirali?«

»O ne, vse kaj drugega«, mu odvrne stavbenik.

Prijatelj se ni mogel načuditi, stavbenik pa mu stvar pojasni: »Ker si moj prijatelj, Ti razložim celo zadevo, ki ima povsem špekulativni značaj; to ti povem zaupno. Od glavnega fašistovskega stana sem namreč izvedel, da bo prihajal v Gorico za gorisko deželo v svrhu čiščenja vsak teden vagon ricinovega olja, katero se bo uporablja seveda popolnoma porabiti v določene namene. Jasno je, da bodo vsled tega vsa stranišča mnogo bolj zasedena, katerih številu se bo moralo najmanj petkrat pomnožiti. Glej in tu tiči zajec! Jaz sem namreč dobil od glavnega fašistovskega stana izključno koncesijo za napravo vseh teh stranišč po celotnem slovenskem delu goriske dežele. Dela bo za kakih 5 let; zaslužek sijajen! In potem postanem specialist v tej stroki! Kje na svetu bo stavbenik, ki bo sezidal tako število teh ljubljenskih hišic oddiha, utehe in pomirjenja! Po petih letih pojdem v Ameriko že z slavo ovenčani straniščni specialist! Dolarji bodo leteli na kupe! Prijatelj, me razumeš sedaj, zakaj sem postal fašist?«

»Častitam ti, častitam«, zakliče ves vshičen prijatelj. — »Občudujem tvojo bistrumnost in dalekovidnost. Zares, takih mož nam je treba!«

Kako se bo obnesla stavbenikova dalekovidnost in bistrumnost, bomo še poročali.

Širite čuka na palci.

Konfuzelj pa se je nastanil zopet v tisti gostilni, kjer je prejšnji večer pil še tako brezskrbno in bil tako srečen.

Skrbno je pazil in popraševal po onih hranjenjkih in po onem nezvestem vozniku, toda zaman; nihče mu ni vedel odgovora, nobeden ga ni hotel poznati niti se spomniti, da bi ga bil kdaj videl.

Na policijo je hodil popraševati vsak hip, ali je že kaj prišlo, a odgovorili so mu vedno enako, namreč — nič. Slednjč so se ga celo naveličali in mu veleli naj jih vendar vsak teden ne nadleguje, ampak naj počaka nekoliko dni, oziroma naj jim da svoj naslov, da ga sami obveste, kadar in če kaj zvedo.

»Oh, rad«, je povzel Konfuzelj v hudih stiskih »samo lepo vas prosim obvestite me takoj.«

In čaka je, čaka celih šest dni... V tem času bi si bil lahko do dobrega nagledal vse mesto z vsemi njegovimi imenitnostmi vred; toda kaj bo sirota gledal, saj ga ni nič zanimalo, ker mu ni rojilo drugega po glavi kakor samo kolo, in kaj poreče njegova boljša polovica, ako pride domov brez kolesa in še tako pozno.

»Da moram biti ravno jaz tako nesrečen«, je zdihoval neprenehoma v glasovitem botaničnem vrtu, kjer je pošedel skoro cele dneve.

No, poleg vseh smol in neugod, se je naveličal in prišla nadoboj še ena najhujša.

Konfuzelj je namreč opazil šestega dne o polnoči pri kosilu, da se mu je možariček hudo skrčil; to bi bil sicer lahko storil že poprej, ali vedne neprijetnosti in večne sitnosti so tako otrpale njegov razum, da je čisto pozabil na to glavno nalogo za vsakega potovalca.

»Moj Bog«, je dejal, »kaj bo pa sedaj, ako ne dobim kolesa nazaj in če ne bom imel denarja za vlak!« In stresla jo ubogeega Konfuzelja mrzlica, ko se je tega domislil.

Ni mu bilo več obstanke pri mizi, ampak nekaj instiktivnega ga je dvignilo na noge in gnalo naravnost na postajo kjer je mehanično vprašal, ne da bi se bil na to niti kaj pripravljal ali vsaj pomislil, kako bo govoril, kolikšno stane listek tretjega reda — seveda — do Kormina.

Ko so mu povedali, je zdirjal kakor besen naravnost na policijo po-

vprašat, ali so že kaj zvedeli o njegovem kolesu.

»Lahko si mislite, da nič«, mu je odgovoril nek komisar ne baš prijazen, »saj smo vam povedali, da vam že sami naznamo, kadar bo kaj.«

Je že tako, koga usoda preganja, ne neha tako dolgo, dokler ga ne ubije, je zajokal Konfuzelj, poslovivši se od moža postave.

»Ni drugo, kakor da se odpravim s prvim vlakom, če ne več si ni mogel misliti, ker mu je vdušil jok ves srčni in možganski organizem.«

Pa kaj bi mu ga ne! ako človeku postavijo v italijanskem mestu Padova tako ceno za listen tretjega reda, da v poštnem vlakcu do Kormina, da mu ne ostanejo več kot tri krome av. velj., ako si ga kupi in če ima potem od Kormina, do doma še cel dan hoda, kdo bi se ne zjokal?

In kupil si je listek Konfuzelj, plačal ga je naravnost do Kormina; in v žepu so mu ostale samo še tri svit. le kronice; po telesu in na duši pa je bil potrta, stit do smrti. Na kolo se ni upal več niti misliti; ko se je pa spomnil na dom, ga je nekaj kar zvililo...

Vlak je drvil z vso naglostjo proti

Tašča je umrla.

»Domislite, gospa tašča; po noč se mi je sanjalo, da ste srečno umrla.«

»Kako se upate kaj takega sanjati!«

»Nič se ne razburjajte, zakaj stvar se je izkazala za neresnično. Ko sem bil namreč pri pogrebu, je župnik imel nagovor in je dejal med drugim: »Rajna ni bila samo dobra žena in mati, ampak je bila ljubljena tudi kot tašča...«

Tedaj sem videl, da to niste Vi in sem se — prebudil.

PODEDOVANO.

»Kako krasne zobe ima ta človek!«

»Te ima od mene.«

»Ali ste njegov oče?«

»Ne, pač pa zobozdravnik.«

GLAVNO.

»Ti si se zaročil. S katero pa?«

»Ime mi je čisto padlo iz glave... toda poje pri gledališču.«

Gg. poverjeniki „Goriške Matice“, ki ste dobili pole v svrhu nabiranja naročnikov za leto 1925 - storite svojo dolžnost in vrnite jih izpolnjene prej ko prej na upravo „Goriške Matice“ v Gorici, Via C. Favetti št. 9. (Z. Gregorčičev Dom) v Narodni Tiskarni, ali pa v „Narodno Knjigarno“, Via Carducci šte. 7. - Naznanja se, da „Goriška Matica“ nima nič skupnega z novo ustanovljeno Goriško Mohorjevo družbo. Povejte in pojasnite to ljudem.

Moda v malen Parizu.

Bila včasih moda, zdaj je več ni, škoda! Bil je narodnjak, naj bo tak al' tak.

Vsi so vam kričali in so se bahali, če nas tukaj ni, narod se zgrobi.

Prišla moda nova je med nas iznova; vse rudeče bilo. »Žyjo Lenin« vpilo.

Ce bi nas ne b'lo, vse bi k vragu šlo. Bi se zamajale vrste nacijske.

Prišla tretja moda je med nas prišla. Rdeče srajce sliki, črne so obleki.

Zdaj kričijo »lala«, kdor značaj je, ta velja. A oni se ne jenjajo, barvo še kdaj menjajo.

To je kremenit značaj, on ne gre ti več nazaj.

PRED SODNIJO.

»Vi ste vašo ženo pretepali s hišnim ključem.«

»To ni res; saj ga nikoli ne dobim v roke.«

TAKO, TAKO!

»Ali Vam smem poljubiti roko, gospodična?«

»O seveda; ali povem vam odkrito, da bi mi bilo mnogo ljubše, da odstranim pajčolan, kot da slečem rokavico.«

ALI?

»Ali si ti že sploh storil kaj dobrega za človeštvo?«

»O da; nekega moškega sem obvaroval najhujše nesreče, ki ga more zadeti.«

»Kako pa?«

»S tem, da sem poročil tebe.«

VAŽNEJŠE.

Gospica Mici se je ponašala na svoj god z lepim kozuhom. Neki prijateljica, ki ga je ču de hvalila, je dejala: »Lahko ti povem naslov tvrdke, kjer je bil kupljen.«

»Ni treba,« je dejala prijateljica, »povej mi raje naslov moža, ki jih je plačal.«

Avstriji; že jo pretekel Videm, in kmalu je sprevednik zaklical Kormin.

Dan se je nagibal k večeru.

»Kaj naj storim«, je pomislil Konfuzelj, »svedčati bi sicer bilo treba, toda če bom kaj jedel, zapravim vse, kar mi je še ostalo. Bolje, da si kupim listek in se popeljem še nekoliko postaj bližje proti domu, da ne bom tako dolgo hodila.«

In storil je tako, nekaj mu je to sicer pomagalo, a popolnoma ne, kajti hoditi je moral navzlic temu še skoro celo noč, da je prišel domov. Čim bolj se je bližal svojemu domu in svoji dragi, tembolj mu je zastajal korak.

Jutro se je že svitalo, in sova je zaskovikala v bližnjem logu zadnji nočni pozdrav, ko je Konfuzelj pristopil domači prag.

Ženi pa je bil notar povedal, da je Konfuzelj sam pregovoril rankega strica za tisto malo v Benetkah; in Konfuzelj je prišel domov, brez denarja, z drugimi hlačami; lačen in brez kolesa.

Sosedje so si šepetali in kimali z glavami velike skrivnosti, Konfuzelja pa ni bilo osem dni iz hiše.

(Konec.)

Izpred sodnije.

Pred sodnijo je sedel zločinec. Odvetnik je imel dolg zagovor in je končal:

»Slavni sodni dvor! Mojih 43 iz filozofskih knjig nabranih citatov jasno priča, da takozvana svoboda volje ne eksistira. Vse kar človek dela je zapopadeno že v rojstvu, okolici in v vzgoji in ne more drugače storiti kot stori in je zato krivično, če smatrate, da je ta človek odgovoren za svoje dejanje, ki ga je napravil edino le pod pritiskom tistih treh stvari, ki sem jih že imenoval in predlagam zato, da se ga popolnoma oprostijo.

Obsodba: Tri leta težke ječe.

Utemeljitev: Sodni dvor se je pustil od odvetnika popolnoma prepričati. Sodniki pa so bili potom rojstva, vzgoje in okolice prisiljeni, da so za dejanje, ki ga je naredil obtožene naložili tako kazen.

Nek znani judovski odvetnik se je dal krstiti. Nekaj dni pozneje je zastopal nekoga bogataša v nekem procesu. Njegov nasprotnik je že dvakrat predlagal, naj se poravnajo. Toda ta ni hotel nič slišati o tem. Slednjič je nasprotnik vstal in poizkusil zadnjič: »Gospod kolega, zdaj ne vem, ali naj apeliram na vaše dobro židovsko srce ali že na vašo krščansko ljubezen...«

»Kako pa Vi pridete do tega, da tožite tega človeka, ki vam je samo dejal: Jaz Vas zavarujem?«

»Ravno zato, ker je to največja nesramnost. On je namreč agent zavarovalne družbe za svinje.«

...

»Torej, kaj lahko prisežete? Ali ste tožitelju znesek plačali, ali ga niste plačali?«

»Najbrže.«

»Pri prisegi ne velja »najbrže.« Ali ste vsoto plačali, ali je niste plačali?«

»Da, ravno tako bi rad prisegel.«

UGANKA.

»Čudno«, je dejala služkinja, »moja prejšnja gospodinja me je spodila iz službe, ker je nisem slušala. Zdravnik pa me je spodil, ker sem preveč poslušala.«

ZGORELA.

»Gospod ravnatelj. Vaša žena mi je ravno telefonirala, da je eksplodirala kopalna peč in se je ožgala po rokah.«

»Tako? Usta tudi?«

»O tem ni nič rekla.«

VPRAŠANJE.

V nekem listu so proti nagradi razpisali odgovor na vprašanje:

»Kaj se je človeštvo v svetovni vojni naučilo?«

Nagrado je dobil najboljši odgovor, ki so je glasil: »Nič!«

SNUBITEV.

»Kakšno lepo nožico imate. Ali dovolite, da pri vašem očetu prosim za Vašo nogo?«

Neznanki, ki išče ženina.

Ko Čuka v postelji samotni sem bral —
In noč je molčala nad zemljo nemirno;
Pogled mi na verzih je Vaših zastal —
Srce zadrhtelo je burno, preširno...

Odgovor? Ha v kri svojo zdaj brzo pero,
Možgane na mesto! Kako ah, kako,
Naj verzi v odgovor se Vašim glasé,
Kako naj zadencem Vas v mlado srcé?

Naj bo! V meni mnogo je pa humorista —
In to Vam priznavam — za vedno sem »čista« —
Na hrbtu dva križa in v žepu le zrak,
A vendar vesel sem in to pač ni vsak...

Napak imam tisoč in grehov še več —
A v srcu vre mojem — zdaj plamen goreč...
In če bi no bilo nič druge kot greh —
Ta plamen očisti napak mo prav ysch!

Neznanka! Če gorko Vam blje srcé —
Se naglo podvižite — pero v roké...
In Čuk, tebe prosim lepo kot se zna:
Povej to neznanki, ki rada te ima,

A tiho ji pravi, ko vetrič lehak,
Da zanjo že stoka v daljavi junak,
In da med njim, ko on tebe prosi,
Srce mu v plamenih ljubezni tupa.

Pripravljen zanjo se je pokoriti
(Če treba bi bilo tudi »malo ohraniti«)
Vse to ji povej in prstavi se kaj
Ne boš zastonj! Ker aka keda!

Za vrat bom zadrnil si zanjko zakona,
In moja izvoljenka če bode ona,
Na okus priletel ti lahko boš v vas

In svetu o sreči boš klical na glas...
Ozdravil da srčne si bo bolečine,
Utolažil si boš po »konfeti« skomine...

SLAVKO.

Besarabija srbi Rumune.

Besarabija bogata
pač Rumune zdaj srbi,
ker zdaj hoče ruski tata,
da on jo v oblast dobi.

Pač tako je, kot ljubezen,
ki je bila davne dni.
Za en čas se jo pozabi,
a nikdar ne zarjavi.

Če se imata ta dva rada,
pač Rumun ne bojim kos,
naj pozabi, kar je bilo,
mu ostane le dolg nos.

CUDEŽ.

Pri Babniku so imeli povabljenó družbo. Pili so kavo. Naenkrat se je posoda prevrnila. Gospa je zavpila, ker se je bala, da se ne poruši njen lep namizni prt. Strah je bil zastonj. Kava ni šla iz posode, bila je — prešibka.

Najprimernejša darila! za otroke.

Najprimernejše darilo za otroke so lepe slikane knjige, ki jih dobite v
NARODNI KNJIGARNI
V GORICI via Carducci 7.

Knjige so sledeče:

1. JANKO in METKA
2. MALA SLIKANICA
3. MOJE ŽIVALI
4. HITRO, HITRO LANJIN NOG...
5. MOJ PRIJATELJ...
6. MOJ ZVERINJAK
7. MLADI ROKODELCI.

Te knjige je izdala in založila Narodna knjigarna v Gorici in se dobe edino tam. Sežite po teh res lepih, za mladino najprimernejših knjigah.

Lepe slike

so razstavljene v izložbah **NARODNE KNJIGARNE** v GORICI, via Carducci št. 7.

Naslikal jih je akademski slikar, naš rojak prof. A. ŠIRK iz TRSTA. Slike so na prodaj in si jih lahko vsakdo ogleda popolnoma brez plačila. Ne zamudite te prilike!

Nedeljske predstava

Čuk na palci me je naprosil, naj napišem kritiko o nedeljski predstavi v Trgovskem domu in z ozirom na to, da je to zadnja predstava v tej sezoni rad storim, ker se bojim vročine.

Če govorim o pisateljih sta dva svetova učinkovita, ker je združil dramatik v dramski nemogočnosti politični shod sedanjosti in jih iz Mlinarja in njegove hčere v eno celoto. Če bi Smetana danes živel bi gotovo ob stoletnici ležal pred »Prodano nevesto«, ker straši med Slovenci že od vojne sem in so jo v Ljubljani že ogledali do kosti. Napa pa je tak, da se mu je zgodila ta nevesta, da je režija zapeljala ubogo žensko k umoru, mesto k ubaju in to vendar ponovni smrt na vseh salih mesto nekaj let ječi. Dohaj, da ni bila resnica. Boncy ali poži ni vseeno, naj je to na glavi ali na ognju, učinki so disto drugačni.

Igralci so bili pač igralci. Baje posnemajo starejšo generacijo, ki se ni učila ulog in si je samo krepko pripela sufloraki nas. Nerodno je tudi, če ima človek, kadar igra, noge in roke preveč in jih za vraga ne ve kam dati. Deklamacije so bile izborne in jih je bilo slišati iz dvorane v ljudski vrt. Kar je bilo dobrega, pa hvaliti ni treba.

Občinstvo je bilo pa občinstvo. Prav je imelo, da mu je najbolj ugajala »Prodana nevesta«, prav pa ni imelo, da se je informiralo, da bo nudila predstava nekaj lepega, veselega, poskočnega in bi bilo lahko bolje obiskalo obe predstavi, da se dramatični krožek vsestransko dvigne in bo materialnemu uspehu sledilo veselje do dela in šola, šola, šola v kretnji, v govoru in tako dalje. Jaka Spaka.

POZNA JIH.

»Včeraj sem sprejel dve kuharici v službo.«

»Zakaj pa kar dve?«

»Ena stopi v službo jutri, druga pa čez 14 dni.«

IMPROVIZIRAN GOVOR.

»Kje je tvoj mož?«

»V svoji sobi. Pripravlja se na improviziran govor, ki ga bo imel jutri v svojem društvu.«

TAKO JE BILO!

»Kako ste vi spoznali svojo sedanjó ženo?«

»Spel sem v brzovlaku z neko tujo damo. Pri nekem ovinku mi je zletela v naročje in y njem obsedela.«

RAZLIKA.

»Dva zoba mi je izbil ta človek!« — »Hm, če bi bila pristna, tedaj bi bila to telesna poškodba, ker sta pa bila ponarejena, je le poškodovanje po sesti.«

NE DA SE ODGNATI.

»Ali želite škatlo dobrih cigar, gospod?«

»Ne, hvala; mislim se odvaditi kajenja.«

»Te cigare so najboljše sredstvo zato, gospod.«

Sestanek za vasjo.

Zvečer v presvetli mesečini, zanišljen v vrtu sem sedel, po tihem tam za vrtnim zidom, nekdo je proti vasi šel. Naproti gre mu dekle mlado, oprezno tava na skrivaj, misleča, nihče ne gleda sestaneke njeni skrivni zdaj. — Oh! Buona sera, cara mia! — pozdravi častnik jo tako; — Mi giubila il cuore, Anška! — že strastno stiska ji roko. Radovednost me je gnala, grem še bližje sapraniš, vidim, kdo je tista — cara, — je morda tu iz vaških hiš? Začujem glas iz bližnje hiše: Kam hčerka je tak' pozno šla? Edinko svojo mati išče, že Ančka je zdrhtela vsa. — Addio, caro Enro mio! — Dekle iz rok mu hoče.

Ancora bačio, mia stella! — in ji poljube daje vroče. Dejal bi kdo: čemu ljubezen, sem to le zdaj med svet ozna-

nil? Za vzgled vsem mladim sem dekletom, da vsak jih vrag ne bo pre-

kanil. Le nekaj dni po tem večeru sem šel na bližnji kolodvor. Povem, kar tamkaj sem opazil, začuden zrl sem ta prizor: Gospa prekrasna, črnolaska, z otrokom vstopi na peron. A Enro-častnik nam že znani, udano nudi ji poklon:

— O cara, cara mia moglie, e tu bambino — figlio mio! — Jaz bližje grem, da vidim bolje, kako poljubi se vrstijo. Glej zlomka, res njegova žena je k njemu prišla na obisk; b'jo Ančka vidla — to ta reva čutila v srcu bi pritisk. Poljubljaj mož je svojo ženo, in v roke svoje dete vzel. Glej, Ančka — on — ki je pred dnevi

s poljubi tvoja usta gre! — Kako te svet bo razočaral, ko tole vse ti znano bo! Še slutiš ne — ljubezen prva kak' bridko varala te bo! — Prav res, ta svet je le zaboda, čeprav mi bo ugovarjal kdo? A jaz — seve, sem pa neroda, ko zdaj vmešavam se med njo.

Oj mamca vi, vi!

Mati. O sliš, Marička, skuz ti pravm, de udab adnga, de se aženš. Pasebna zdaj ga lahna dabiš, jez'k jemaš tud dobr.

Hči. O, ti hadaba ti, glih tku sm jaz mislna tist cait, ka sm gare pa jahaunku hadila, de bom le tam uzela, čer je belik kup, pa če prov ni muj. A bi ste, mat, de jest be ga zla rada jemila, zatu ka je lip, mpa mlad mpa bagat fant.

Mati. Jemaš prou, še ače ti bo pomagau.

Hči. Pa kaku b' začela, de b' ga dabila.

Mati. Sej jest sm ti že pa bidala, kaku se ga lat.

Hči. Jaz pabim de je že hadaba, se ga tku latit.

Mati. Prubai.

Hči. Bi na biste, mat, kaku je blu tam u nedejle, ke sm je tam na placu uberala, de sa vsi lde slišal. Vsi, sa se mene, smejal.

Mati. Pa ki si rekla?

Hči. Kar sm tila. — Vse, če prou ni blu ris.

Mati. Pa če ti je rekla, de te mam u hliu zaprit.

Hči. Če je prou rekla, se sm ris le za u hliu, se sn dast strgana mpa grda.

Mati. Se tud' če b' bla štma-

na, bi bla le kakor ana padrta znamne.

Hči. A zatu b'me rada aže nila.

Mati. Jest ja, samu de bi da bila lipga maža.

Hči. A slišite, ki bo pa patle naš Jakop reku, če se aženm.

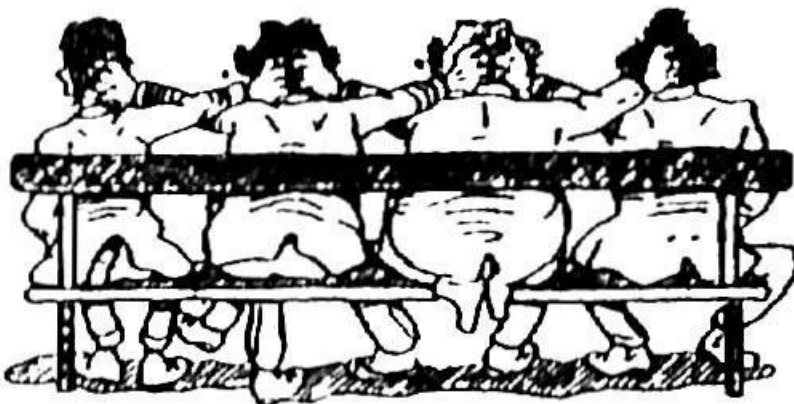
Mati. Ki bo reku, žau mu bo, ka boš pelala use ad hiše, pa na tistu na srniš ahtat.

Hči. A biste, mat, de marem na use ahtat. Ki bo- če se boda tist aglasil, ka sa me imil radi. Je že hadaba, ka sa tist usi grdi in pa buj. Ta je ris lip, pa ki, pa še gavarit ni teu nkul z mana.

Mati. A ti nism rekla, de prubai, če bo ratała, bo pa le dabra. Biš, Marička, zdej pa lahka nuč, pa ti bom že še ki pabidala.

Hči. Z bugam mat!

Svetovna politika.

Svetovna politika danes se vsaka spredaj smehlja ti, zadaj je-taka.

Grabi se, cuka se, puli si lase, zraven objublja še zlete nam čase.

Morda da bodo kdaj še se 'apustili, da bodo lažje nam v lase skočili.

Rojanska „Geiska“.

Ko prišel sem s Kitajskega v prelepi naš Rojan, stare babé, mlade babe, vse je b'lo zaspan! Rojanska »primadona« po vodo je prišla, v prekrasni nočni halji in krmežljava vsa...

Od nje z Rojana zvedel prav čudne sem stvari, prav vse mi je povedala, kaj tu se vse godi... Da vsaka »pupa« lišpa se, kakor more, zna — da vse za njimi gleda, da vsak jih »rad« ima...

Posebno oficirčke, da rade vidijo, v sergente — ufficiale se zaljubujejo, »Kofetek« jim je dober, čeprav je »mandrjer«, če samo lahko upa, da bo kdaj oficir.

Rojančanka bi vsaka zdaj lepa rada b'la, ko »ganga« teh »allievov« v »licenzo« je prišla. Če lepa ni naravna, napudra se tako, da moke z njenih ličic bi kilogram prišlo...

Rekruti!

All ste že kupili Priročao Knjižico za vojake v Italiji? Če tega še niste storili, stopite v „NARODNO KNJIGARNO“ v Gorici št. 7 in kupite si knjigo, ki stane samo L. 5.- po pošti pa 50 ct. več.

EDINA POT.

»Čujte, gospod vratar, ali je gospod v rumenih čevljih in črnem klobuku že šel iz hotela?«

»Ne,« je dejal ta, »do zdaj ga še nisem vrgel skozi vrata.«

DA NE UTEČE VINO.

Dekla: »Gospodinja vino je spuščalo po kleti.«

Gospodinja: »Zapri vrata.«

NISTA SE RAZUMELA.

»Denar naj ti posodim? Kakšno garancijo pa mi daš?«

»Besedo moža, ki je pošten.«

»No, pojdi in pripelji mi poštenega moža.«

MED KOLEGI.

Prvi igralec: »Jaz sem zelo popularen. Že neke vrste cigaro so po meni imenovali.«

»Ali vleče bolje kot ti?«

Revolucija hab..

(Vojna poročila iz Vipave.)

Vipava, 1. III. 1924. — Vipava se nahajala v jako živahnem stanju. Hribovske babe so napovedale vojno stanje... Povsod se postavljajo barikade; pred Cizarjevo hišo so postavile drva topova, 48 kalibra, Krikovkina hiša je utnjena, v njej se nahaja vojni štab. Med Spukovko in glavnim štabom je še neprekinjena telefonska zveza. Medtržani nestrpno pričakujejo. Velika napetost.

Vipava, 2. III. 1924. — Glavni štab je naročil štiri vagonce kravjih repov, ker habjih jezikov je menda premalo. — Iz Ajdovščine jih pripelje brezžična železnica, novost, ki je zanj zvedela v zadnjem času Krikovka. Vojno stanje se je danes napovedalo že v Vrhopju. — Opoldne so se začeli prvi strelji in rožljanje orožja habjih jezikov. — Menda skupajo hribovske Amazonke v čudež, da premagajo sovražnika, kakor so Izraelci Jeriho mesto. — Sovražnik v bližini Vipave. Pet habjih jezikov se je od prevelikega napora in rožljanja utgalo. Ranjenke so bile odpuščene v zašilno bolnišnico, ki se nahaja v Krikovkini lekarni. — Izgane jezike ha je nadomestile z novodobnimi kravji mi repli.

Vipava, 3. III. 1924. — Sovražnik je v prvih jarkih. — Vroč boj za Cuntov most. — Dvajset hribovskih hab ujetih. — Domneva so, da je tudi Spukovka vmea. — To je velika pridobitev za sovražnika, ker ona je bila drugi general. Vsem tem odrčajo baje jezike in jih pošljejo v Tripolis, namreč ne jezike, ampak babe. Tam je baje zelo vroče in tako jim novi jeziki ne poženejo več. — Pravijo, da so hribovske izvolile za vrhovno poveljnico Krikovko. — Nazivajo jo Napoleon III. Sama hodi od hiše do hiše od Zontovih po »gasi« navzgor in vzpodbuja hrabre Amazonke na boj. — Sovražnik je prodrl do Gorice pri tetki Francki. — Vroč boj za Pintarjevo »italos«. — Granata je razbila oni dve znameniti figi pri teti Francki. — Zopet štirideset hab ujetih, privezali so jih vse skupaj za jezike; jih upregli k mlatu in jih odgnali v Rim, da jih uporabijo za izdelovanje plinastih bomb. — Vsa Vipava je zavita v črn dim. — Hribovske babe je čete so redno umikajo po via Krikera. — Pelcova hiša je v sovražnikovih rokah. — Sovražne čete se pomikajo proti Cizarjevi hiši; sovražnik je zasedel Štacinov vrt. — Vroč boj za Kodeljev »rajfnik«.

Vipava, (ponoči med 3. in 4. III. 1924.) — Telegram o polnoči: »Pol trga v ognju. — Med granatami padajo tudi plinaste. — Osem hribovsk se je zadušilo pred Jamo. Leže tam nepokopane, jezike mole ven, vsi žareči so še od naporega dela in se kade. Krikovka se bojuje v obupnem boju. Za hišo jo za vsak slučaj čaka aeroplan. Vse svet se zanima za revolucijo. V Rimu polagajo veliko važnost na to. — Sovražnik napada via hotel »Poverino«. — Vitezovkina hiša že služi sovražniku za utrdbo, z gornjih okenj mole strojnice in to je že v bližini štaba. Dvajset strojníc zaplenjenih, so jih našli v Zontovi kleti, baje se jih niso posluževali, ker ni bilo dovolj municije. — Štab se je umaknil za hišo, pa je sovražnik že na starem gradu.

Vipava, 4. III. 1924 zjutraj. — Ogenj nekoliko ponehal. — Sovražnik zasedel mirno že vse hiše, samo Krikovka se drži z hrabro četico. — Ob sedmih drzen napad od strani sovražnika. Glavni štab deloma v sovražnih rokah. — Glavni voditeljci K. se je posrečilo ubežati na vrh, odkoder je odšla z aeroplanom. Toda, na kostanju poleg Rupnikovih je tical vojak s strojnico in jo je pogodil. — Padla je mrtva v Belo in si je sama odgrizla jezik. Hotela je slavno umreti. — Vipavci smo se pa strahansko oddahnili. Hrib je otrebljen teh strupenih jezikov, babje nadvla-de je konec.

Ta listine so se našle v vipavskem arhivu, so torj zgodovinske vrednosti in Vipava bo vedno ponosna na take izgrede.

Vipavski nestor.

Pravilo.

Pravilo, da so orleški republikanci, kar iz »čebra« pili »priatni kruški terane« na velikonočni ponedeljek v Drenjah; zajemali so ga s »kurčulje«.

Pravilo na Livku, da jo njih inteligence končala velikonočne praznike že v torek.

Pravilo, da si je neka goška frajlica izmislila popolnoma novo »pariško frizuro«. Dekleta, pozor!!!

Pravilo, da je Koko iz Rojana izjavil, da je že mogoče, da ni pisal več Čuku radi pomanjkanja znamk; da se pa ne bodo radi tega kake rojanske dušice vznemirjale, je sklenil, da bo v takih slučajih pošiljal Čuku svojega kurirja in je v ta namen že razpisal potom rojanskega »muničipija« imenovano službo in potrebni kredit.

Pravilo, da Pepi iz Rojana išče, odkar je izšel zadnji Čuk, z »lampadino« pri belem dnevu »primadono«, v katero se je glamo Čukovega telegrama zatelehal. Vendar se pa vsek dan njegovo iskanje konča tam, kjer se je začelo. Tudi on razpisuje službo poročevalca, ki naj naznači svet, kadar mu bo mogoče zaklicati: »Henrekal«.

Pravilo, da je v Rojanu neki Franc, za katerega je pomlad zelo nevarna. V lepih pomladnih nočeh hodi nanreč na »kampanjeto« in tam strmi v bledoluno, kakor pes, ki ga čebele opikajo. Temu so krivce lepe oči...

Pravilo, da se vsi rojanski fantje bojijo, da se bodo vse rojanske »pupe« obesile, ker nosijo tako čudno zavezane »šjarpe«. Škure pa ve dobro, da je to nova moda... Jenu huotrušide...

Pravilo, da so bile volarke zelo zadovoljne, da so prišle tudi one enkrat v Čuka na palci.

Pravilo, da so Tolmenci napravljali pet in pol tednov luksuz avtomobil, da popeljuje pevke na kor, pa so tako nestrpno čakale a vendar so morale iti dan prej peš.

Pravilo v Postojni, da je tukajšnji poskočni klub »Tedi« zelo napredoval, posebno, odkar se mu je posrečila tekina s ženskimi klubom »Liza«.

Pravilo, da je sežanski Pavlihe »fehtala« na veliko soboto po Orleku »prišle« in jaja; pravijo tudi, da mu je ta »mazenda« dobro teknila.

Pravilo, da so sežanski godci pri letošnji velikonočni procesiji zaspali in sicer zato, ker so se jim pokvarili instrumenti; pokvarjene instrumente baje popraviata »striček pod ko stanje« in »Pepi« v Portarturju.

Pravilo, da so se pri letošnjem drenjskem plesu poravnavali vsi »konflikta« med »zaljubljenimi pari«.

Pravilo, da so šla nekatera dekleta iz livških Ravni na velikonočni ponedeljek v »žarnado« plesat na Avsa.

Pravilo nadalje, da so imela ona dekleta veliko častilcev na plesu, a ko je bil čas iti domov, ni bilo nobene blizu, zato so morale »pomesti« dvorano. Čuk je vse to videl, a ker ga je bilo sram bolj ko njih, je pred njimi zapustil plesišče in zakimal v svojem gnezdu.

Pravilo v Koritnicah na Pivki, da je tamkaj vsak dan »striater«, od jutra do večera in sicer brezplačno na »Švajncplacu«. Luštek s povezano glavo in lepa Zala s tri metre dolgim jezikom obližujeta mrzel kamen.

Pravilo v Vipavi, da so na velikonočni ponedeljek godli na balu vsi jaki (cja, cja) namesto godbe, ki je morala molčati.

Pravilo v Vipavi, da je napravila na velikonočni ponedeljek »Ballo mladina«. Ampak mladeniči so bili že precej zastareli. Prvi, to se pravi čepo, je baje »xmož« okrog svojih 50 let, sicer pa še par mož in vdovcev. Ne samo ženske, vse hoče biti mlado.

Pravilo, da so se v Vipavi neko noč prav počteno tresle topole na Policah. Je bilo veliko prometa...

Pravilo, da nekateri hrastovski gošpice zakrivajo svoje druge lasé z kapkami, kajti prvi so že odpadli vsled čudnih razmer.

Pravilo, da sta se v Celjah jazbec in lisica zelo sdila, ko sta Čuka pod nos dobila; grozila sta mu, da mu bosta glavo odbila. Čuk se pa tega nič ne boji.

Pravilo, da je na Velikonoč vozil po Mirnu »tramvaja«. Ker pa ni bilo nekaj v redu, je povozil nekega otroka. Radi tega so ga na velikonočni

ponedeljek poslali v popravo v Gradisce. Za slučaj, da bi ga prijelo kaj slabega na potu, sta ga spremljala »limonja« in »postavaj«.

Pravilo v Gojačevem, da so dekleta ustanovile društvo z imenom »Dol z dolgini kiliš«. Sedaj pa nosijo take kikle, da se jim vidi hlačke in kar je tem najbližje. Posebno pa na prednjeta »svetovnoznani plesalki«.

Pravilo v Sevcah, da se govori, da bode toliko »ohceti«, oziroma porok v njih vasi v majniku, da ne bodo utegnili niti krompirja nasaditi, če ravno bodo lepi dnevi, ker bodo morali obhajati sama ženitovanja dan za dnevom.

Pravilo, da je na Livku na velikonočni ponedeljek zamudila ples najbolj inteligentna dama po zaslugi svoje zveste in prebrisane prijateljice.

Pravilo, da se je na Topolcu na velikonočni ponedeljek vrnil ples.

Pravilo, da so na Topolcu trije fantiči, ki čakajo, da se naredi mrak, in da se pojdejo k »ogličku« pogovarjat.

Pravilo, da se je v Iderskem gosp. Lombrej ponesrečil na svojem avtomobilu. Zelimo mu, da kmalu okreva.

Pravilo, da so iderska dekleta, katera so služila v Tolminu, hudo obolala. Izvoz deklet v inozemstvo je zaprt.

Pravilo, da je v Iderskem »Bratnem društvu« hud boj, med malo in veliko antanto; razpisale so se nove volitve.

Pravilo, da se na Matuljah pri Opatiji, več obeh krega radi enega jasca.

Pravilo, da je povirsko pevsko društvo »Zarja« praznovalo svoj obupni dan na Velikonoč.

Pravilo na Dol. Zemonu, da so mlajša dekleta večje klepetulje, kakor stare babice.

Pravilo, da »Rožica« drugim imena daje. To ni res — zato naj lažnjivi sami svoje laži ohranijo za prihodnjo zimo; če se jim preje ne skisajo.

Pravilo v Kosezah, da si je T. naročila »špacirtocke« iz Dunaja, da se bo lažje na desno nogo oprala.

Pravilo, da so šmihovski fantje zelo »fcati« fantje, ampak to napako imajo, ker preveč hrenovška dekleta častijo.

Pravilo na kanalskem vrhu, da sta dva godca sicer dva ptiča in zelo kšajti, tako da jim manjka samo še en tuli, da bi po vasi tulili in denarce nabirali ter po gostilnah ljudi tirjali.

Pravilo v Iderskem, da je J. še le v ponedeljek po volitvah razdal plakate in agitiral za lipo, ker prej se je bal, da bi preveč volili zanjo.

Pravilo Idrci, da sta se Pepo in Miha pomenila in sklenila štrajkati; ali ker sta premajhna, se jima štrajk ni obnesel.

Pravilo, da se »postojnski vardi« tudi, da bi spravil vsa lovška društva, posebno pa otoško, v pravi tir in red. Ker pa že dve leti dela vaje v streljanju, in je napravil že par uspehov v zrak, ter že par zajkam pustil pospešiti korak, zato se čuti kot dovolj izvežbanega lovca, ker upa, da se mu to posreči.

Pravilo tudi, da »postojnski vardi« priporoča, da iz gospodarskih ozirov, in skrb za prežano ljudstva, da se naj ne puste v tem mesecu zaostale divje race in druge povodne ptice povrniti v njihovo stalno domovino to je na Ogrsko in Rusijo, ker se ni napravljene zato carinske in užitniške pogodbe z njihovimi drugštvi.

Pravilo Postojnci, da so v bližnjem Zalogu ob volitvah nameravali napraviti svojo republiko. Za njih poglavarja naj bi bil »Polček« z dolgo brko. Ker pa njegova postava ne presega še 1 meter in pol, je bila večina v »Čelharja«, ki je največja glava v vasi (premer 74 cm.) Po dolgem iskanju so jim pa ni posrečilo najti cilinder tega obsega; tako niso našli izhoda, ter stvar zaenkrat opustili.

Pravilo postojnski fantje, da je na zadnji »japonski noči« hotela neka gospica A... s svojim polnorazgaljem nim hrbiščem vso našo notranjost preobraziti. Pokazati je hotela pred svetom vso nežnost in spopolnjenost ženskega telesa, katera že ob pogledu spravi moškega iz ravnotežja. Ker ji je pa tretji križ telesno fincso docela izpremenil, ni dosegla uspeha.

Pravilo v Postojni, da se neka »zlata« punca hudo bori za »aja« ali »ne«. Sedanja malenkostni stiki z zu-

nanjim svetom, in pereče vprašanje po prihodnosti, jo spravljajo do velikih pomislekov. Enodejanka se vrši pred velikim ogledalom, kjer ob pogledu vanj, pride beseda »aja« že s maobschi v sobno tišino.

Pravilo, da je solkanski Ukmar volil Zkrat, kaj je prvič volil, je vsem znano, drugič je bil bolj previden in volil jako, jako tajno.

Pravilo, da so Solkanci kunštni ljudje, se enkrat napijejo tako, da jih drži tri dni; kedor ne verjame, lahko vdobi recept pri M.

Pravilo, da morajo biti Solkanci jako nevarni ljudje; ker so jih za časa valitev stražili karabinerji, nacionalna milica, vojaki in domača bramba.

Pravilo, da mislijo po novem Solkanci postaviti 3 župane na čelo občine; prvega naj bi imeli anoparji, drugega komunisti in tretjega liparji in Čuk naj bi pa komandiral nad vsemi. Kaj poreče Čuk k temu, je pa vprašanje.

Najprimernejši dar za ženske, ob priliki godov in drugih priložnosti je

Slovenska kuharica

z ilustracijami, 668 strani

obsegajoče, lepo vezano

in Velika sanjska

knjiga

istotako lepo ilustrirana in zelo obširna.

Obe te dve knjigi dobite po razmeroma zelo nizki ceni v NARODNI KNJIGARNI v Gorici, Via Carducci št. 7

JEZIK ZA ZOBMI.

Domov vrnivši sinko, ki ima od očeta zabičano, da ne sme mami nič povedati, kakor sta se prekucnila z motocikla.

Sinko: »Mama, jaz bi ti povedal, kako sva z očetom padla raz motociklete, a mi je strogo prepovedal, da ne smem nikomur nič povedati, najmanj pa tebi in zato bom molčal.«

Mati nasproti možu: »Neroda, še sina mi bodeš ubil s tvojo krkuljo od motociklete, da bi si vže enkrat sam zavil vrat, potem bi bil vsaj človek brez skrbi za sinka.«

TAKO JE.

Mož in žena sta se prepirala. Končno je ona jezno zadrila nad njim: »Ne bodi tako govedo!«

On je odgovoril: »To bi mi morala reči, predno sem te vzela. Zdaj je prepozno.«

NEMOGOČE.

Gospod. »Natakar! Jed je danes še slabša kot je bila večeraj.«

Natakar. »To je nemogoče!«

MODERNI PLES.

»Zakaj se imenuje ta ples Darwin?«

»Ker je najboljši dokaz, da smo postali iz opice.«

IZ OTROŠKIH LET.

Mali Viktor zakliče pri zajtrku ves zadovoljen: »Zdaj vem, kako se naredi belo kavo. Krave naredo mleko, voli pa kavo.«

SE EN ODGOVOR NA ZENITNO PONUDBO.

Ce res si hogata in lepa in mlada, to dobra bi ženinu bila res nada; a vendar na zbiro je moških preveč, če kdo te zdaj vzame, res pravi je steč«.

Ce bil bi igralec al'pa ponočnjak, kdo naj ga obrne, pové ti ne vaak. Je modro od Tebe, poglej mu glavo, da v nji ne bo slama, le »kundec« naj bo.

V bodočnosti zanj da le hočeš živeti, to pač kot soprog si je le za žeteti. In nekaj humorja, prebiranje Čuka, je treba človeku, da včas zauka. In boš zadovoljna li z možem samo, da bode ti skladal le verze lepo? Ce hočeš se zame resnično zdaj vneti, pri Čuku daj hitro naslov priiskrbeti. Sem lepe postave in črnih oči, ker mnogo potujem, imam tudi uši. Kar babo se tiče pa nimam skrbi, so žepi veliki, da v njih se zgubi. Zunanost je moja precej priključiva, ne znotraj ne ven pa kaj neki se skriva.

Ako pa nočeš zdaj mene imeti, zato pač ni treba prav nič ti skrbeti. Saj jaz sem značajan kot Čukec vohun.

oba bova moško držala svoj kljun. Sedaj pa še tibi, Ti Čukec veseli, ki si nas zdajle ženiti začel. Nevaren je posel, so cele kosti, le glej, da ti kdo jih kedaj ne zdrobi. Zenitveni kandidat.

IZ LIVKA.

Drugi Čuk! Ze dvakrat si imel delo z nami, a sedaj dovoli, da ti tudi mi nekaj povemo: Ne pišemo zato, da bi se opravičevali. Obratno: celo nič mar nam ni, kaj govorijo prištni, livške barabe. Ti pa, Čuk, ki si tako moder, sam presodi, koliko in kaj se more verjeti takim ljudem, potem lahko podliš tudi, koliko resnice je na tem, kar pravijo o nas. Mi pa se nečemo preganjati z njimi: 1.) ker niso toliko vredni; 2.) ker bi se lahko prizamerili vašim sodnikom in dopisnikom, kajti pripustiti bi nam morali celo št. Čuka, da bi zadrževalo za opis kreposti livških barab.

Prizadeta dekleta.

NELITERAREN ČLOVEK.

»Še vedno samec?«

»Da.«

»Ali se nisi nameraval poročiti?«

»Da. Toda, ko sva bila skupaj, mi je pripovedovala, da obožuje Prešerna, Jenka, Grešgorčiča, Stritarja... Veš, da z žensko, ki jih toliko ljubi, ne morem živeti.«

NARAVNO.

»Čujte, vaša prijateljica Liza za hodi kriva pota.«

»Ali je to kaj čudnega? S temi nogami!«

TO JE PRAVI!

»... in potem pijte vsako jutro trezen kozarec čiste vode.«

»Nemogoče. Zjutraj še nisem trezen...«

Fanta so dobili.

Mugajna Junez, Cerkno:

Fanta sem dobil, poleg »fajle« se je skrila ona pač ga ne dobi, preneumno se drži.

Tomužič Ivan, Bilinje:

Čuka obračam na štiri strani, iščem, profesor kje neki tiči. Tudi Čuk gleda, da kje ga dobi. Profesor pa zvit je, prebrisan lisjak, tako ne zna skriti pač človek se vsak. Zagledam naenkrat cilinder na glavi, močan po životu, je lep po postavi.

Res da on je lep gospod, a zame vendar ni, ker da je prav grd falot, se meni močno zdi.

Zato ga pošljem Čuku,
a pet lir v klobuku,
Čuk naj pošlje,
kar mi gre,
da mu lepo
zahvalim se.

Dobili so fantiča še: Rihard Grom,
Trst; Antonija Družnik, Trst; Ku-
štrin Gabrijela, Rakovec; Jože Ken-
da, Podklunec. — Pepca Materz, An-
ca Fratnik in Mici Miklavčič pa so jo
»zazingale«:

Frajla — frajlica
se grdo drži,
dokler skrivača
v roke ne dobi.
Saj me smo ga našle,
za hrbtom stoji,
se skriva ti smeje,
široko reži.
Obrni se naglo,
dobiš ga takoj
popadi za uho,
da kričal bo: joj!

Vide Roša, Trst:

Prelepa madama
prav mirno sedi
in čaka na njega,
ki zanjo gori.
A on pa za njenim
zdaj hrbtom sloni
hudobno se smeje,
se zlobno reži.
Saj prav je imel,
da ji je ušel.
Sedaj ho vse take
tes-punce enake.
Vse radce nosile
visoke bi »take«
moke pol kila.
na obruz si dele,
da lepše vse fantom
bi zdajci se zdele.
Kričala pa kratka,
ih — joj — nogavice
iz žide, na rokavi
pa kar rokavice.

Avugust Kobilč, Ložnica pri Celju:
Potrošaj Čukce Frajlo mlado,
Ker fantič pride spet nazaj;
V gimovju trga cvetje zdaj,
Podla ga Tebi, dekle blago.
Jožef Trkman, Podkraj:

Pri stolu za frajlo tam fantič stoji,
s evcijem zasut ves, se široko smeji,
išči me frajla le,
več ne dobodeš me.

Pavel K., Ljubljana:

Jé frajla velika,
pa majhen fantič,
zato se umika,
podpira stolič.

Listnica uredništva.

Postojna — Stara vas. Oprostite,
če nismo priobčili. Je že, moral biti
vzrok. Pa drugi kaj. — Zaključa. Ne
razumemo pomena. Pišite bolj jasno,
kaj hočete povedati s tistimi pravijo,
pa bomo priobčili. — Prestranek. Te-
ga, kar ste poslali, ne moremo priob-
čiti. Morda je boljše tisto, čegar niste
poslali. — Baykovič. Čuk se uči č-
tati, ko bo znal, bo pa vaše pravijo
prebral. — Lom. Če dekle na oknu
čepi, to še ni hudega hi, ako fantič
pod oknom ni, zato jo Čuk v miru
pusti. — Trnovo. O zaljubljenih go-

vorite, raje kako šaljivo zasolite. —
Mali Pariz. Čuk je tako napravil,
štem dopisu. Prihodnjič mu pošljite
še golod malo pariške pameti. —
Sedmak — Jurjeva dolina. Denar do-
bili, in knjigo še isti dan odposlali.
Bogve, kam je zašla! — Rajbl. V
Rajbl Čuk ne pogleda, ker ga tja tu-
nič ne mika. Pozdravi! Mala Brda. Vi
se zanimате, koliko časa Micka spi
in kako se potem lepoteči. Kaj vam
na srcu leži? — Nabrežina. Vaš od-
govor na ženitno ponudbo mi ni uga-
jal. Pa drugič kaj. — Podbeže. O do-
ti, o fantih in še to in ono je šlo v
koš in tam v miru počiva, amen! —
Kremenca — Lom:

Drá fantiča iz kozjega kraja,
se pod trnjem shajata;
po robidi priletita,
pri Mariji pod okno zaspita.
Kaj to pomeni, res ne vem. Pa raz-
ložite raje Vi. — Baška grapa. Kdo
tam skopce nastavlja, da moške lovi?
To pa Čuka res ne zanima, ker ima
že sovo. — Livek. Pustimo dekletal
Dances smo dali besedo njim, jim
moramo dati tudi zadoščenje, da smo
vas vrgli v koš. — Amerika, Adams
Ave:

»Kje so tisti zlati časi,
ko smo se valjali mi po Krasi...«
tako nam poje. Lepo Vas pozdravi-
ljamo čez veliko juž! — Lom. Še
ena bedarija, še eno dekle na oknu
čaka, še en pravijo zleti v koš, še en-
krat se Čuk iz srca oddahne. — Bar-
kovič. Teško bral, v koš poslal. —
Kostanjevica. »Gili« tako! — Brezo-
vica. Ne moremo priobčiti. — Mo-
zelič, Rajbl. Ni treba, da pošljete
tudi drugo polo. Pozdravi! — Za-
home. Vrag »zastopi« to, jaz res ne
morem! — Lom. Tretji dopis, lomski
dopis, poln bi jih bil lahko časopis. V
koš! — Koseze. Osebnosti, to se pra-
vi, dopisi, o katerih so opisane na
žaljiv način osebne zadeve, gredo v
koš, posebno, če je kdo imenovan z
imenom. Tako je in nič drugače.

POZOR! POZOR!

Nova trgovina s čevlji v Gorici
na Stalnem trgu, nasproti
stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisana naznanjata sl. občinstvu, da sva otvorila
lastno

trgovino z vsakovrstnimi čevlji.

NA DEBELO. NA DROBNO.

Izdelek domač in prvovrsten,
cepe nizke in konkurenčne.
Izvršujejo se vsakovrstna po-
pravila.

Za obilen obisk se
priporočava udana

Trampuž - Kokelj
trgovca.

Pozor! Pozor!

Znana manufakturna trgo-
vina iz VIA MUNICIPIO 4
(prej deželna aprovizacija)

se sedaj nahaja
Via G. Carducci št. 12
(Hiša pri „Treh Kronah“)

ter priporoča in jamči cenj.
odjemalcem svoje solidno
blago po najnižjih
cenah.

RAZGLAS.

Hiša z dvema nadstropji,
s štirimi stanovanji (kuhi-
nja in dve sobi vsako) s
podstrešjem, kletjo, z vrtom
v lepem kraju v Gorici, Via
Officine št. 26 **je na**
prodaj po ugodni
ceni.

Žgalnica likerjev v Gorici

trg. Sv. Antona starega št. 7

prodaja po absolutno konkurenčnih cenah.

Izbrano fini likerji	po L.	15.50 liter
Vermouth in maršala		5.—
Krema maršala novo		12.—
Konjak 40 %		12.50
Rum jamajca 50 %		13.50
Žganje žgano 50 %		11.—
Sirupi iz raznega sadja		6.25 kg.
Vino belo		3.25 liter

Pozor! Pozor!
V 12 urah!

izročim naročeno in izgotovljeno obleko
po naročilu kakor si stranka izvoli,
po najnovejšim kroju.

Delo natančno in trpežno.
Cene najnižje.

EMIL SAURIN - Gorica

Via Arcivescovado 7 - (nasproti nadškofiji)

Trgovina z manufakturnim blagom.

Lastna krojaška delavnica.

Podpisana naznanjata sl. občinstvu, da sva otvorila

NOVO TRGOVINO

z vsakovrstnimi čevlji in usnjem na drobno
v Gorici, v Raštelu št. 32.

Izdelek domač in prvovrsten. Cene nizke in konkurenčne.
Izvršujejo tudi vsakovrstna v to sfeko spadajoča popravila.

Za obilen obisk se priporočava udana

trgovca **BREZOVEC - ROSIN**

Elija Čuk

Gorica — Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na de-
želi svojo bogato zalogo in veliko izbero
najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-
koles. Šitalne stroje priznanih tvrdk
TITAN in PFAFF, kakor tudi municije
in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni
stroj, se ga pouči v delu tistega ve-
zanja brezplačno, dokler ni zadobil
popolne prakse.

Poslužite se pri njemu

in ne boste se kešali, kakor
še njegovi stari odje-
malci ne priložu-
jejo, temveč pričajo o točni
in solidni postrežbi.

